

nároků proti žalobci měla význačný zájem, by byl žalobce z činu za vinu mu kladeného usvědčen, nelze pochybovati, že tyto okolnosti Františka P-a donutily k volenému jím postupu proti žalobci. Je-li tomu tak, netřeba k jeho beztrestnosti důkazu pravdy ve smyslu prvního odstavce Šu 490 tr. zák., nýbrž stačí důkaz pravděpodobnosti ve smyslu druhého odstavce Šu 490 tr. zák., by totiž prokázal takové okolnosti, z nichž plynuly dostatečné důvody, by obvinění mohlo býti pokládáno za pravdivé. Že okolnosti takové tu skutečně byly, je, jak již uvedeno, nejlépe zřejmo z toho, že státní zastupitelství vneslo obžalobu na žalobce pro zločin zpronevěry, musel by proto František P. z případné obžaloby pro urážku na cti spáchané obsahem uvedeného oznámení býti sproštěn.

Čís. 6745.

Žaloba o obnovu.

Důkaz o povaze choroby zvířete, vyplývající z porážky, provedené až po skončení původního sporu, není novou okolností ve smyslu Šu 530 čís. 7 c. ř. s., pak-li porážka zvířete byla možnou již za původního sporu.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 1078/26.)

Žaloba o obnovu z důvodu Šu 530 čís. 7 c. ř. s. byla zamítnuta soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce napadá rozsudek soudu odvolacího z dovolacích důvodů Šu 503 čís. 2 a 4 c. ř. s., leč neprávem. Novou skutečností ve smyslu Šu 530 čís. 7 c. ř. s., pro kterou se žalobce domáhá obnovy sporu mezi stranami u okresního soudu v T. v roce 1924 zahájeného a pravoplatně skončeného, jest, že se při porážce krávy, o kterou se jednalo v předchozím sporu, dne 5. srpna 1925 ukázalo, že kráva nebyla tuberkulosní a že teprve touto porážkou krávy nabyli žalobce nových důkazů, jichž použití v dřívějším sporu bylo by působilo pro něho příznivější rozhodnutí ve věci hlavní. Soud odvolací potvrdil rozsudek soudu první stolice, žalobní prosbu zamítající, z toho důvodu, že skutečnost, o kterou žalobce opírá žalobu o obnovu, nastala teprve po skončení řízení v první stolici v předchozím sporu a že proto nejsou zde předpoklady pro žalobu o obnovu podle Šu 530 čís. 7 c. ř. s. Žalobce, napadaje tento názor soudu odvolacího, poukazuje ve svém dovolání k tomu, že nikoliv porážka krávy, nýbrž ohledání jejích vnitřních orgánů jsou nové skutečnosti, o které žalobu o obnovu opírá, a dovozuje z toho, že ohledání toto před porážkou krávy nebylo možné, odůvodněnost žaloby o obnovu ve smyslu Šu 530 čís. 7 c. ř. s., poněvadž toto ohledání vnitřností sporné krávy vyvrací skutkový předpoklad pravoplatného rozsudku v základní rozepři, že kráva ta byla v době prodeje tuberkulosní. K těmto vývodům se podotýká, že porážka krávy a prohlídka jejích vnitřností byla již za řízení v první stolici v předchozím sporu možná, ježto žalovaný sám zabití krávy k zajištění důkazu již tehdy navrhoval,

a že bylo proto žalobci možno, by již tehdá si opatřil důkazy nyní nabízené. Za tohoto stavu věci jest přisvědčiti názoru soudu odvolacího, že v tomto směru nejde o důkazy nové ve smyslu §u 530 čís. 7 c. ř. s., nýbrž o důkazy, jichž použití bylo žalobcovi možným již ve sporu předchozím.

Čís. 6746.

Ústní závazek kupitele, že zaplatí dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti, není nutně dotčen ustanovením písemní kupní smlouvy, že dávku zaplatí prodávatel. Lhostejno, že kupní smlouva byla sepsána za spolupůsobení notáře.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 1586/26.)

Žalobkyně prodaly dům žalovaným manželům. Ústně bylo mezi stranami ujednáno, že dávku z přírůstku hodnoty zaplatí žalovaní, při sepsání tržební smlouvy bylo však udáno notáři, sepisujícímu smlouvu, že dávku z přírůstku hodnoty zaplatí prodávatelka, a v tom smyslu pojat jejich závazek do písemné smlouvy. Dávka z přírůstku hodnoty byla předepsána žalobkyním, které ji zaplatily a domáhaly se náhrady na žalovaných. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Pokud odvolání v rámci právního posouzení dovozuje, že pro závazek ku placení dávky z přírůstku hodnoty jest rozhodným pouze odst. V. smlouvy, sepsané dne 29. března 1925 v notářské kanceláři, přehlíží, že listina ta jest pouhým písemným dokladem o ujednání stran, jež stalo se hotovým již asi 20. února 1925, kdy se obě strany o ceně domku dohodly a kdy se žalovaní kupitelé domku zavázali, že budou platiti veškeré poplatky ze smlouvy a zemskou dávku z prodeje domku. Že se dle vůle stran již tehdy prodej domku stal hotovým, patrně z toho, že druhého dne žalovaný odevzdal žalobkyním v hotovosti závdavek 2.000 Kč, což podle domněnky §u 908 obč. zák. jest konkludentním činem na znamení, že smlouva byla závazně dojednána. Řekli-li účastníci při tom, že půjdou k notáři smlouvu sepsati, nebyla to výslovná úmluva, že musí smlouva uzavřena býti v určité formě (§ 884 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé vytýkají soudu druhé stolice, že úplně přehlédli, že mezi stranami byla sepsána listina, tržební smlouva ze dne 19. března 1925, o které byl slyšen jako svědek notář, tedy osoba naprosto věrohodná, jenž vypověděl o této smlouvě, že, co mezi sebou strany ujednaly, napsal do ní, že smlouva byla sepsána tak, jak se strany dohodly. Tvrdí, že svědek byl úplně přesvědčen, že, co strany daly napsati do smlouvy, jest pravým výrazem jejich vůle, a, kdyby tomu tak nebylo, že by šlo o právní jednání na oko, a, ježto žalující strana takové jednání na oko sama předsevzala, že musila by sama nésti důsledky podle §u 869 obč.